

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies tertius et quartus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

Caput VIII. Fructus prædicationum S. Francisci: plurima ejusdem miracula.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72907](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72907)

Arens, virum illum sic loquentem inducit: Hæc pro pauperibus Fratribus in navi latitantibus conserva fideliter etc.; ut adeo non quibuslibet pauperibus, sed S. Francisco ac socio ista destinata fuerint.

l Hoc iter videtur ad annum 1215 referendum esse. De illo pluribus egi in Commentario prævio num. 297 et sequentibus. Solum hic addo, Marochum, seu regnum Maroccanum, esse amplam Africæ regionem in Barbaria, ad Oceanum Atlanticum. Miramolinus ille, quod nomen commune Maurorum regibus erat, vocabatur Mahomet, variaque regna etiam in Hispania tunc obtinebat.

m Biographus videtur unus ex hisce fuisse, quantum conjicere licet ex hoc loco, collato cum præcedenti.

n Nempe desiderium sanguinis sui pro Christo fundendi, quo accessus jam duo alia itinera frustra susceperat; unum scilicet versus Syriam, alterum versus Africam, ut supra dictum est.

o Anno Christi 1219.

p Hunc S. Bonaventura in Vita Illuminatum dictum fuisse, ait.

q Fuit is soldanus Babylonie, seu Ægypti, qui eo anno 1219 haud procul a Christiano Cruce-signatorum exercitu, Damiatam obsidente, castra habebat, ut urbi succurrere tentaret.

r Hæc omnia pluribus exposuit S. Bonaventura in Vita a num. 152, quam consule, uti et num. 154 et sequenti, ubi alia occasione iterum agitur de S. Francisco tunc versante in castris Christianorum ante Damiatam. Consule etiam Commentarium prævium §§ 16 et 17, in quibus de eodem Sancti itinere ac gestis in Ægypto, reditu in Europam, aliisque eodem spectantibus, satis proluxe actum est.

s Id est, non permisit, ipsum a Saracenis martyrio officii, sed servavit illum, ut ex peculiari privilegio quinque sacris Christi stigmatibus postea insigniretur.

t Legendum est Mevanium, seu Mevaniam, ut habent alii, quæ ditionis Pontificæ in Umbria oppidum est, vulgo Bevagna dictum, paucisque milliaribus Assisio dissitum.

u Forte legendum est Monachæ; nam in Lezicis Italicis invento, voces Monachino, Monacchia, Monacchina, et Monachella quamdam avium speciem significare.

x Factum hoc, quod etiam a secundo biographo et a S. Bonaventura in Vita num. 174 memoratur, quidam heterodoxi imperite sugillarunt, quos redargui in Commentario prævio num. 405 et sequenti. Ceterum nequeunt hoc et alia aliæque ejusdem generis gesta certis temporibus illigari, quæ propterea inter incerti temporis facta in eodem Commentario prævio reposui.

y Scilicet exemplo Trium puerorum in fornace Babylonica, Danielis cap. 5; et regii Prophetæ in Psalmis.

z Alias Alvanum, in Umbria non procul a Tiberi et ab Ameria civitate.

aa Grecium, Italie Greccia, castrum est in valle Reatina, non multis milliaribus ab ipsa urbe Reate distans.

bb Pro Pravi legendum puto Perusini, ut habet S. Bonaventura in Vita num. 115.

cc Italie il Lago di Rieti, ditionis Ecclesie in Umbria, in limite Sabinæ, inter urbem Reatinam et Velinum lacum.

dd Apud Waddingum ad annum 1215, num. 14 dicitur hic locus esse in comitatu Narniensi apud castrum S. Urbani.

CAPUT VIII.

Fructus prædicationum S. Francisci: plurima ejusdem miracula.

xxii. Socios aggregat, prædicat miro cum populi studio:

Tempore illo, in quo, sicut dictum est, venerabilis pater Franciscus prædicavit, civitates et castella circueiens, et ubique benedictionum semina spargens, ad civitatem Hesculanam a applicuit. In Octobris Tomus II.

qua cum verbum Dei more solito ferventissime loqueretur, immutatione dexteræ Excelsi tanta gratia et devotione pene universus populus est repletus, ad audiendum et videndum cum anhelantibus, ut omnes se invicem conculcarent. Nam et triginta viri, clerici et laici, tunc temporis ab ipso sanctæ religionis habitum susceperunt. Tanta erat fides virorum et mulierum, tanta mentis devotio erga Sanctum Dei, ut felicem se pronunciaret, qui saltem vestimentum ejus contingere potuisset. Ingresso ipso civitatem, lætabatur clerus, pulsabantur campanæ, exultabant viri; congaudebant feminae, applaudebant pueri, et sæpe ramis arborum sumptis, psallentes ei obviam procedebant. Confundebatur hæretica pravitas, extollebatur fides Ecclesie, et fidelibus vigilantibus, hæretici latitabant. Nam tanta in eo apparebant signa sanctitatis, quod nemo se audebat verbis opponere, cum ad ipsum solummodo respiceret frequentia populorum. Inter omnia et super omnia fidem sanctæ Romanæ Ecclesie servandam, venerandam et imitandam fore, censebat, in qua sola salus consistit omnium salvandorum. Venerabatur sacerdotes, et omnem Ecclesiasticum ordinem amplexabatur affectu.

65 Offerebant ei populi panes ad benedicendum, quos longo reservantes (tempore b) ad eorum gustum c a diversis agritudinibus sanabantur. Sic et multotiens fide maxima freti, ejus tunicam incidebant, ut quasi nudus aliquando remaneret. Et quod magis est admirandum, si rem aliquam manu tangeret sanctus Pater, per eam etiam nonnullis sanitas reddebatur. Nam cum mulier quædam, in partibus Aretii d villulam quamdam inhabitans, gravida esset, veniente tempore partus, in pariendo diebus pluribus laboravit, sicque incredibili attrita dolore, nec mors nec vita sibi aliquatenus præstatur. Vicini et cognati ejus audierunt, beatum Franciscum per viam illam fore ad quamdam heremum transiturum. Expectantibus autem illis, accidit, beatum Franciscum ad dictum locum per aliam viam transire. Iverat enim equo, eo quod erat debilis et infirmus. Sed perveniente ipso ad locum, per quemdam fratrem, nomine Petrum, equum dimisit ad illum virum, qui sibi eum concesserat intuitu pietatis. Frater Petrus, reducens equum, per viam illam transivit, in qua mulier torquebatur. Quem videntes viri terræ illius, festini cucurrerunt ad eum, putantes, ipsum esse Franciscum. Sed cognoscentes, ipsum non esse, tristati sunt valde nimis. Tandem cœperunt quærere inter se, si posset res aliqua inveniri, quam manu tetigisset beatus Franciscus. Cumque in his quærendo diu facerent moram, demum invenerunt F lege frenum et habenas, quas ipse manu tenuerat equitando. Extrahentesque frenum ex equi ore, cui sanctus Pater insederat, posuerunt super mulierem habenas, quas propriis manibus contrectaverat ipse. Quæ in continenti, periculo remoto, cum gaudio peperit.

64 Gualfredutius, Castrum-plebis e inhabitans, homo religiosus, timens et colens Deum cum omni domo sua, corrigiam apud se habebat, quam beatus Franciscus quandoque succinctus fuerat. Accidit autem, ut in terra illa multi viri et mulieres non paucæ variis infirmitatibus et febribus laborarent: ibatque prædictus vir per infirmantium domos, et intincta corda in aqua, vel ex pilis ipsius aliquid commiscens in ea, dabat bibere patientibus: et ita in Christi nomine sanitatem consequerentur omnes. Hæc autem in absentia beati Francisci fiebant; ex * his multo plura, quæ a nobis non possent sermone longissimo aliquatenus explicari. Verbum * de his, quæ per ejus præsentiam dignatus est operari Dominus Deus noster, pauca quædam huic Operi breviter inseremus.

65 Cum tempore quodam ad evangelizandum regnum Dei S. Franciscus regiones longas et varias circuiret, pervenit ad civitatem quamdam, quæ dicitur Tuscanella f: in qua cum more solito sparet

AUCTORE
THOMAS CELAN.
a

panes ab eo benedicti, resque, quas contrectaverat,
b
c

E

d

F

lege frenum

adversus varias infirmitates feliciter adhibita.
e

. i. et

. i. Verum

xxiii. Tuscania puerum claudum ac debilem sanat, f

AUCTORE
THOMA CELAN.
9
* forte annos

geret semen vite, miles *g* quidam civitatis ejusdem eum suscepit hospitio, cui filius unicus erat claudus et toto corpore debilis. Qui, licet etate puerulus, ablactationis transierat annus * et adhuc in cunabulis morabatur. Pater vero pueri, videns Virum Dei tanta præditum sanctitate, projecit se ad ejus pedes humiliter, filii sui ab eo postulans sanitatem. Qui cum tantæ virtutis et gratiæ se indignum et inutilem reputaret, diu hoc facere recusavit. Tandem precum illius instantia victus, oratione præmissa, manum imposuit puero, et benedicens eum allevavit. Qui statim, cernentibus singulis, in nomine Domini nostri Jesu Christi surrexit incolumis, et huc atque illuc cœpit per domicilium ambulare.

Narniæ virum
toto corpore
paralyticum:
h

66 Quodam vero tempore, cum Narnium *h* advenisset vir Dei Franciscus, et ibidem diebus pluribus moraretur, vir quidam ejusdem civitatis, nomine Petrus, paralyticus in lecto jacebat. Qui per quinque mensium spatium ita fuit omnium membrorum officio destitutus, quod nullo modo surgere poterat, nec aliquatenus se movere; et sic pedum, manuum ac capitis totaliter auxilio perdit, solam linguam movere poterat et oculos aperire. Audiens, quod S. Franciscus Narnium advenisset, transmisit nuntium ad episcopum civitatis, ut divinæ pietatis intuitu Servum Dei altissimi ad se venire, precari dignaretur, confidens, ab infirmitate, qua tenebatur, ex ejus visione ac præsentia liberari. Sic utique factum est, ut, cum beatus Franciscus accessit ad eum, signum crucis a capite usque ad pedes faciens, statim, omni fugato morbo, eum pristina restitueret sanitati.

XXIV.
Ibidem cæco
lumen reddidit;
Eugubii con-
tractæ usum
manuum.
i

67 Mulier quædam civitatis supradictæ, oculorum cæcitate percussa, per signum crucis a B. Francisco super oculos lumen recipere meruit concupitum. Apud Eugubium *i* mulier erat, quæ manus ambas contractas habens, cum eis non poterat operari: quæ cum cognovisset, S. Franciscum civitatem intrasse, statim cucurrit ad eum, et facie miserabili, mœstitiaque plena, contractas ei manus ostendens, cœpit rogare ipsum, ut eas tangere dignaretur. Qui pietate permotus, manus ejus tetigit et sanavit: statimque mulier, domum rediens lætabunda, casseatam *k* unam propriis manibus fecit, ipsamque obtulit sancto Viro. Ipse vero parumper ex eadem casseatâ caritative suscipiens, reliquum jussit mulierem cum familia manducare.

XXV.
Unum e Fra-
tribus terribili
malo liberat;
C

68 Frater unus infirmitatem maximam et horribilem visu patiebatur frequenter, quam quo nomine censeam, nescio, cum quidam, malignum fuisse diabolum, opinentur. Nam totus sepe allidebatur, et mirabili * aspectu respiciens volubatur spumans. Nunc membra illius contrahebantur, nunc extendebantur; nunc plicata et torta, nunc rigida efficiebantur et dura. Quandoque totus extensus et rigidus, pedibus æquatis capiti, elevabatur in altum, quantum viri statura est, et subito residebat * ad terram. Cujus languorem gravissimum sanctus pater Franciscus miseratus, ivit ad eum, et facta oratione, signavit eum et benedixit: qui subito sanus effectus, infirmitatis hujus molestias aliquas minime postmodum toleravit *l*.

l
in Castro
S. Gemini da-
monem ex mu-
liere expellit,
m

69 Quadam die cum transiret beatissimus Franciscus pater per episcopatum Narniensem devenit ad castrum quoddam, quod dicitur Sancti Gemini *m*: et evangelizans ibi regnum Dei, a quodam viro, timente atque colente Deum, satis bonæ famæ in terra illa, cum tribus fratribus hospitio est susceptus. Uxor autem ejus a dæmonio vexabatur, sicut notum erat omnibus inhabitantibus terram illam. Rogavitque beatum Franciscum vir ejus pro illa, confidens, illam posse ipsius meritis liberari. Sed quoniam plus desiderabat in simplicitate sua contemptui haberi, quam de ostensione sanctitatis mundi hujus favoribus extolli, facere hoc penitus recusabat. Tandemque (Deus in causa erat) rogantibus eum multis, victus precibus acquievit; vocavitque tres fratres ad se, qui erant

cum eo, et in singulis illius domus angulis singulum, fratrem constituens, dixit eis: Oremus, fratres, ad Dominum pro muliere hac, ut jugum diaboli ab ea excutiat Deus ad laudem et gloriam suam. Stemus separatim (inquit) in angulis domus, ne spiritus iste malignus nos fugere aut decipere valeat, quaerens diverticula angulorum. Completaque oratione, beatus Franciscus in virtute spiritus accessit ad mulierem, quæ miserabiliter torquebatur, et horrende clamabat, et ait: In nomine Domini nostri Jesu Christi per obedientiam præcipio tibi, dæmon, ut exeat, ab ea, nec audeas ipsam amplius impedire. Vix verba compleverat, et tam velocissime cum furóre atque stridore egressus est, quod propter subitam sanitatem mulieris, et tam citissimam obedientiam dæmonis, sanctus Pater sibi putaret fore illum: statimque cum rubore de loco illo recessit, divina providentia id gerente, ne posset inaniter gloriari. Unde factum est, quod, cum alia vice per eundem locum beatus Franciscus transiret, frater Helias cum eo erat; et ecce mulier, ut cognovit adventum ejus, continuo surrexit, et accurrens, per plateam clamabat post eum, ut sibi eloqui dignaretur. Ipse vero nolebatur eloqui, sciens, eam esse mulierem illam, quam exposuerat *, quando virtute divina dæmonium ejecit ab ea. At ipsa deosculabatur vestigia pedis ejus, gratias agens Deo, et S. Francisco servo ejus, qui de manu mortis liberaverat eam. Tandem frater Helias compulsi Sanctum prece, qui locutus est ei, certificatus per multos de infirmitate, ut dictum est, et liberatione sua.

* an extimue-
rat?

E

70 Apud Civitatem *n* etiam mulier de Castello quodam obsessa erat a dæmonio: in qua civitate cum esset beatissimus pater Franciscus, perducta est mulier ad domum, in qua ipse manebat. Mulier autem illa stans cœpit frendere dentibus et torvo vultu miserabili voce garrere sicut mos est spirituum immundorum. Multi enim de civitate illa utriusque sexus accedentes, rogabant S. Franciscum pro muliere. Diu namque ille malignus et eam vexavit torquens, et eos turbavit garrido. Sanctus Pater misit tunc ad eam fratrem, qui erat secum, volens experiri, utrum esset dæmonium, an deceptio mulieris. Quem videns mulier illa, cœpit deridere ipsum, sciens, S. Franciscum minime fore. Pater sanctus intus erat orans, finitaque ejus oratione, foras exivit; mulier autem cœpit fremere ac volutari super terram, non sustinens virtutem ejus. Quam vocans ad se S. Franciscus: In virtute obedientiæ præcipio tibi, immunde spiritus, exi ab ea. Qui confestim dimisit eam sine aliqua læsione, satis indignabundus recedens. F. Gratias omnipotenti Deo, qui omnia in omnibus operatur. Verum, quia non miracula, quæ sanctitatem non faciunt, sed ostendunt; sed potius excellentiam vitæ ac sincerissimam conversationis ejus formam decrevimus explanare; his præ nimietate obmissis, salutis æternæ opera retexemus.

XXVI.
ut et alibi ex
altera.
n

ANNOTATA.

a *Lege* Asculanam. Est autem geminum in Italia Asculum, unum cognominatum Apulum, in regno Neapolitano; alterum Picenum, ditionis Pontificiæ in Marchia Anconitana.

b *Deerat hæc vox in apographo nostro.*

c *Id est, comestionem.*

d *Aretium, Italice Arezzo, civitas Hetruriæ est.*

e *Verisimiliter indicatur hic Castrum plebis, tunc oppidum, nunc civitas Umbriæ, a Clemente VIII episcopatu illustrata, et Civitas Plebis, Italice Citta della Pieve etiam appellata.*

f *Alias Tuscania, Italice Toscanella, parva civitas episcopalis est ditionis Ecclesiæ, in provincia Patrimonii.*

g *Id est: Vir nobilis: nam ea etate nobiles milites vocabantur, uti alibi observavi.*

h *Narnia, vulgo Narni, ditionis Pontificiæ in Umbria civitas episcopalis est.*

i *Eugubium,*

A i Eugubium, vernacule Gubbio, etiam civitas Umbriae est in ducatu Urbinato.

k In Vita secunda dicitur caseata, quae placenta ex caseo est.

l De facto consentiunt scriptor Vitae secundae et S. Bonaventura; verum hic num. 184 ait, Religiosum illum, non a praesente S. Francisco per signum Crucis, sed per missam ab eodem buccellam panis, ex quo comederat, sanatum fuisse. Verisimile est, istud adjunctum non sine diligenti examine a sancto Doctore fuisse variatum.

m Apud S. Bonaventuram in Vita edenda num. 185 legitur: In castro S. Geminiani. Vide Commentarium praevium num. 419, ubi ostendi, legendum esse S. Gemini, quod Umbriae castrum et oppidum est.

n Est quidem in Apulia vicus quidam, olim civitas episcopalis, Civitas appellata; verum cum S. Bonaventura in Vita edenda num. 185 similem energumena per S. Franciscum liberationem in Civitate de Castello breviter memoret, eique consentiat auctor Vitae secundae; dubito, an non idem hic indicetur locus. Vide Commentarium praevium num. 420.

CAPUT IX.

B *Conjunctio Sancti cum Deo in oratione: constantia in praedicando, praedicatio coram Papa et Cardinalibus: amicitia cum Hugolino Ostiensi: amor pauperum et quorundam animalium.*

xxvii.
Orationi perpetuo intentus, demonis tentationes

Vir Dei Franciscus doctus erat, non sua quaerere, sed quae aliorum salutis praecipue cerneret expedire. Super omnia tamen desiderabat dissolvi et esse cum Christo. Propterea summum ejus erat studium ab omnibus, quae in mundo sunt, liber existere, ne vel ad horam contagione alicujus pulveris ejus mentis serenitas turbaretur. Insensibilem omnibus, quae perstreperunt exterius, se reddebat et totis visceribus in se undique sensus exteriores recolligens ac motus animi cohibens, soli vacabat Deo; in foraminibus petrae nidificabat, et in caverna maceriae habitatio ejus. Felici certe devotione circuibat caelibus mansiones, et in vulneribus Salvatoris exinanitus totus diutius residebat. Eligebat proinde frequenter solitaria loca, ut ex toto animum in Deum posset dirigere: nec tamen pigritabatur, cum tempus cerneret opportunum, se negotiis ingerere, ac salutis liberius intendere proximorum. Nam ejus tutissimus portus erat oratio, non unius existens momenti, vacuane, an praesumptuosa; sed longa tempore, plena devotione, humilitate placita. Si sero incipiebat, vix mane finiebat: ambulans, sedens, comedens, bibens, orationi erat intentus. In ecclesiis derelictis et in deserto positus solus ad orandum pergebat: in quibus, divina gratia protegente, multos timores multasque angustias superavit.

* l. vacuave aut

et insultus contemnit, constantissime praedicat.

72 Manu ad manum cum diabolo conflagrabat, cum in ejusmodi locis non solum tentationibus ipsum pulsaret interius, verum etiam exterius ruinis et subversionibus deterreret. Sed sciens fortissimus Miles Dei, Dominum suum ubique omnia posse, terroribus non cedebat; sed aiebat in corde suo: Non amplius, o malevole, potes in me malitia tua arma excutere, quam si in publico coram hominibus maneremus. Revera constantissimus erat valde, et in nullo, nisi quod erat Domini, attendebat. Nam cum inter multa millia hominum verbum Domini saepissime praedicaret, ita securus erat, acsi cum familiaris socio loqueretur. Populorum maximam multitudinem, quasi virum unum, cernebat, et uni, quasi multitudini, praedicabat. De puritate mentis providebat sibi securitatem dicendi sermonem, et non praecogitans, mira et inaudita omnibus loquebatur. Si quando vero aliqua meditatione praeveniret sermonem, congregatis populis et meditata quandoque

non recordabatur, et loqui alia ignorabat; absque rubore aliquo confitebatur populis, se multa praecogitasse, quorum nihil penitus poterat recordari. Sicque de subito tanta eloquentia replebatur, ut in admirationem converteret animos auditorum. Quandoque vero nihil sciens loqui, benedictione data, ex hoc solo maxime praedicatos populos dimittebat.

75 Sed cum tempore quodam, causa Religionis poscente, ad urbem Romam venisset, loqui coram Domino Papa Honorio et venerabilibus Cardinalibus plurimum sitiebat. Quod intelligens dominus Hugo Ostiensis episcopus, qui Sanctum Dei singulari venerabatur affectu, timore ac laetitia repletus, admirans sancti Viri fervorem et simplicem intuentis puritatem; sed confidens de misericordia Omnipotentis, qui pie se colentibus necessitatis tempore nunquam deest, eum coram domino Papa Honorio et reverendis Cardinalibus introduxit. Qui coram cunctis principibus assistens, licentia et benedictione suscepta, intrepidus loqui coepit; et quidem cum tanto fervore spiritus loquebatur, quod non (se e) capiens praelæticia, cum ex ore verbum proferret, pedes quasi saliendo movebat, non ut lascivius, sed ut igne divini amoris ardens; non ad risum movens, sed plangentem doloris extorquens. Multi enim ipsorum corde compuncti sunt, divina gratiam et tanti Viri gratiam admirantes. In mirabili episcopus venerabilis dominus Ostiensis timore suspensus erat, totis orans visceribus ad Dominum, ne beati Viri contemneretur simplicitas; quoniam in eum Sancti gloria resultat*, et dedecus* ei erat, eo quod erat pater d super ejus familiam constitutus.

74 Adhaeserat ei namque S. Franciscus, tanquam filius patri et unicus matri suae, securus in sinu clementiae suae dormiens et requiescens. Pastoris certe ille implebat vicem et faciebat opus, sed sancto Viro reliquerat nomen. Beatus Pater necessaria providebat, sed felix ille dominus provisae effectui mancipabat. O quanti, maxime in principio, cum haec agerentur, novellae plantationi insidiabantur, ut perderent! O quanti electam vineam, quam Dominica manus benignissime novam in mundo plantabat, suffocare studebant! Quam multi primos et purissimos ejus (fructus e) furari et consumere nitebantur! Qui omnes tam reverendi patris et domini gladio interfecti, et ad nihilum sunt redacti. Erat rivus eloquentiae, murus Ecclesiae invictus, assertor humilium. Benedicta proinde et memorabilis dies illa, qua Sanctus Dei tam venerabili domino se commisit. Cum enim tempore quodam dominus ille legatione, sicut saepe solebat, pro Sede Apostolica in Tuscia fungeretur, beatus Franciscus, non multos adhuc fratres habens, et volens in Franciam ire, devenit Florentiam, ubi jam tunc dictus episcopus morabatur; nondum alter alteri praecipua familiaritate conjunctus, sed sola fama beatae vitae mutuali eos junxerat caritate.

73 Caterumque* moris erat B. Francisci, cum aliquam civitatem et terram ingrederetur, ad ipsos* vel sacerdotes accedere; audiens de praesentia pontificis tanti, magna cum reverentia ejus se clementiae praesentavit. Quem dominus episcopus videns, humili devotione suscepit, sicut et semper omnibus sacram Religionem praetendentibus faciebat, et illis praecipue, qui beatae paupertatis et beatae simplicitatis insigne nobile deferebant. Et quoniam sollicitus erat pauperum supplere inopiam, et ipsorum negotia specialiter pertractare, causam adventus ipsius diligenter quaesivit, et ejus propositum benignissime intellexit. Quem cum cerneret supra ceteros terrena omnia contemnentem, et illo igne ferventem, quem Jesus misit in terram, anima sua et tunc animae illius conglutinata est, devote ipsius petens orationem, et gratissime ei suam offerens in omnibus protectionem. Monuit proinde ipsum, coeptum perficere iter, et ad curam et custodiam eorum, quos Dominus Deus sibi commiserat, solite

AUCTORE
THOMAS CELAN.

etiam coram
Honorio Papa
gaudente
Cardinalis
Ostiensis,
a

b

c

E

* l. resultabat

* l. decus

d

qui sanctum et
socios ejus
paterno fovebat
animo,

e

F

et jam ante in
clientelam
suam accepterat.

* an Caterum

quia?

* an episcopus?

solite